

улици, покриви, стрехи, полета и бунища. Хвърчете си на воля, мои плахи птичета — не ви завиждам аз — презрения, окаяния и нищожния. Вижте — тук има куп кости и мускули, обвити с някакви безцветни дрипи. Нима това съм аз — готов да пропъля пред всеки, който може да ме изхвърли навън с презрително благоволение и зверско милосърдие?

Гледам с братско съчувствие дебелия тръба на парното отопление, която пресича ъгъла на килията. Мисълта не чезне и ръцете ми не се простират за молба и защита. Бинт. Бял бинт на спасение обвива ръждивото й, възпалено тяло. То тлее като стара рана. Аз ще го разточа като шарф от врата на любима и ще го осуча на повой. И хиляди пъти ще разцелувам разръфания му крайчец, дето ще свързва примката на вечността.

Разбираш ли ме, благодетелю мой! Ти се усмихваш и стягаш нишките на тънката си тъкан, за да одържиш тежестта на моят труп. Помогни ми да мина въ пределата на вечността. Ти ще останеш последният ми приятел. Защото приятеля въ нужда се познава.

Но ако окото на призрака, който дебне от вън, блесне зад нумера на моята килия?

— 374! Престъпление! на крак!

Как? И това ли? —

Кръвта се прелива въ сърцето ми и застива: пред безсилието да отсъдя сам оноза, върху което още имам власт.

*

Времето минава бавно като огромен стоманен ваялк. Всеки миг е мир на кошмари, ужаси и трепет. Крача на дълъг между стените и броя дъските на пода. Спирам. Нали това са минути на самозабрава? И защо? Нима се страхувам аз — от себе си? . .